

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 409

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 10 iunie 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
345. — Hotărâre privind aprobarea stemelor comunelor Bocicoiu Mare, Coaş, Onceşti şi Suciul de Sus, judeţul Maramureş	2–4
410. — Hotărâre privind aprobarea stemei comunei Daia, judeţul Giurgiu	4–5
411. — Hotărâre privind aprobarea stemelor comunelor Densuş şi Vălişoara, judeţul Hunedoara	5–6
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAŢIEI PUBLICE CENTRALE	
754. — Ordin al ministrului mediului, apelor şi pădurilor privind aprobarea Planului de management al Rezervaţiei Naturale „Izvorul de la Corbii Ciungi”	7
ACTE ALE AUTORITĂŢII NAŢIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DÔMENIUL ENERGIEI	
84. — Ordin pentru aprobarea Procedurii privind regimul garanţiilor financiare constituite de către clienţii finali în favoarea furnizorului de ultimă instanţă.....	7–9
ACTE ALE ÎNALTEI CURŢI DE CASAŢIE ŞI JUSTIŢIE	
Decizia nr. 12 din 6 mai 2015 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)	10–15

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea stemelor comunelor Bocicioiu Mare, Coaş, Onceşti şi Suci de Sus, judeţul Maramureş

În temeiul art. 108 din Constituţia României, republicată, şi al art. 10 alin. 2 din Legea nr. 102/1992 privind stema ţării şi sigiliul statului,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — (1) Se aprobă stemele comunelor Bocicioiu Mare, Coaş, Onceşti şi Suci de Sus, judeţul Maramureş, prevăzute în anexele nr. 1.1—1.4.

(2) Descrierea şi semnificaţiile elementelor însumate ale stemelor sunt prevăzute în anexele nr. 2.1—2.4.

(3) Anexele nr. 1.1—1.4 şi 2.1—2.4 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul dezvoltării regionale
şi administraţiei publice,
Nicolae-Liviu Dragnea

Bucureşti, 13 mai 2015.
Nr. 345.

ANEXA Nr. 1.1*)

ANEXA Nr. 2.1

STEMA

comunei Bocicioiu Mare, judeţul Maramureş

DESCRIEREA ŞI SEMNIFICAŢIILE

elementelor însumate ale stemei comunei Bocicioiu Mare,
judeţul Maramureş

Descrierea stemei

Stema comunei Bocicioiu Mare, potrivit anexei nr. 1.1, se compune dintr-un scut triunghiular cu marginile rotunjite, scartelat.

În partea superioară, în dreapta, în câmp albastru, se află un plug cu brăzdar, totul de argint.

În partea superioară, în stânga, în câmp roşu, se află patru spice de aur în mănunchi.

În partea inferioară, în dreapta, în câmp roşu, se află o magnolie înflorită de aur.

În partea inferioară, în stânga, în câmp albastru, se află o plută de aur deasupra unui brâu undat de argint.

Scutul este timbrat de o coroană murală de argint cu un turn crenelat.

Semnificaţiile elementelor însumate

Plugul simbolizează una dintre ocupaţiile de bază din zonă, agricultura.

Spicele fac referire la specificul prioritar al culturilor din zonă.

Magnolia reprezintă flora spontană din hotarul comunei.

Pluta şi brâuul undat fac trimitere la ocupaţiile tradiţionale ale locuitorilor aflaţi de-a lungul râului Tisa.

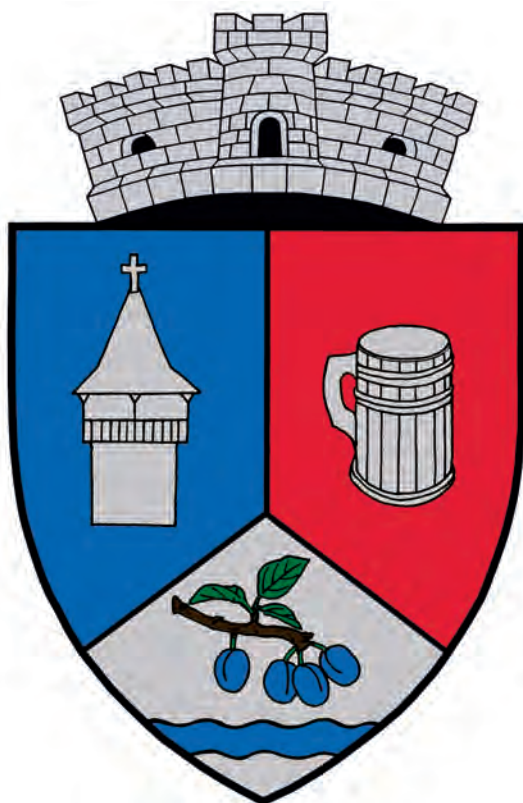
Coroana murală cu un turn crenelat semnifică faptul că localitatea are rangul de comună.

*) Anexa nr. 1.1 este reprodusă în facsimil.

ANEXA Nr. 1.2*)

ANEXA Nr. 2.2

STEMA
comunei Coaş, județul Maramureș

DESCRIEREA ȘI SEMNIFICAȚIILE
elementelor însumate ale stemei comunei Coaş,
județul Maramureș

Descrierea stemei

Stema comunei Coaş, potrivit anexei nr. 1.2, se compune dintr-un scut triunghiular cu marginile rotunjite, tăiat în furcă răsturnată.

În dreapta, în câmp albastru, se află un turn-clopotniță (turlă de biserică) de argint, dreptunghiular, cu galerie de veghe și acoperiș ascuțit, terminat cu o cruce în vârf.

În stânga, în câmp roșu, se află un vas de lemn (șîștar de muls) de argint, cu toartă spre dreapta.

În vârful scutului, în câmp de argint, se află un brâu undat albastru, iar deasupra acestuia o crenguță cu trei frunze verzi și patru prune albastre.

Scutul este timbrat de o coroană murală de argint cu un turn crenelat.

Semnificațiile elementelor însumate

Turla de biserică evocă ținutul vestit din Maramureș pentru arhitectura bisericească (eclezastică) din lemn ce se află pe teritoriul acestei localități.

Șîștarul face trimitere la produsele lactate tradiționale și la principala ocupație a locuitorilor, creșterea vitelor.

Brâul undat menționează prezența râurilor Lăpuș și Cavnic, care se unesc pe teritoriul localității în locul numit Împreunători sau Jenune.

Crenguța cu prune evidențiază o altă ocupație a locuitorilor, pomicultura.

Coroana murală cu un turn crenelat semnifică faptul că localitatea are rangul de comună.

*) Anexa nr. 1.2 este reprodusă în facsimil.

ANEXA Nr. 1.3*)

ANEXA Nr. 2.3

STEMA
comunei Oncești, județul Maramureș

DESCRIEREA ȘI SEMNIFICAȚIILE
elementelor însumate ale stemei comunei Oncești,
județul Maramureș

Descrierea stemei

Stema comunei Oncești, potrivit anexei nr. 1.3, se compune dintr-un scut triunghiular cu marginile rotunjite, scartelat.

În partea superioară, în dreapta, în câmp roșu, se află un turn de cetate medievală de aur, cu patru creneluri și trei ferestre negre.

În partea superioară, în stânga, în câmp albastru, se află un animal fantastic numit grifon, de argint, cu cap de pasăre orientat spre dreapta, cu zborul deschis, ieșind dintr-o coroană cu fleuroane, ținând în laba dreaptă o pană, iar în stânga, o sabie curbată.

În partea inferioară, în dreapta, în câmp albastru, se află o fântână heraldică de argint.

În partea inferioară, în stânga, în câmp roșu, se află un vas de ceramică dacică de aur, ornamentat cu un brâu alveolar.

Scutul este timbrat de o coroană murală de argint cu un turn crenelat.

Semnificațiile elementelor însumate

Turla de cetate face trimitere la una dintre vestigiile feudale din zonă, respectiv cetatea medievală din secolul al XIII-lea.

Grifonul este simbolul luat din blazonul familiei Negrea de Oncești.

Fântâna evocă „Fântâna Craiului” din care a băut regele Ludovic de Anjou în drumul său contra lui Bogdan.

Vasul de ceramică face referire la urmele așezării dacice de pe vârful „Măgura”, ce datează din secolul I înainte de Hristos.

Coroana murală cu un turn crenelat semnifică faptul că localitatea are rangul de comună.

*) Anexa nr. 1.3 este reprodusă în facsimil.

STEMA
comunei Suci de Sus, județul Maramureș

DESCRIEREA ȘI SEMNIFICAȚIILE
elementelor însumate ale stemei comunei Suci de Sus,
județul Maramureș

Descrierea stemei

Stema comunei Suci de Sus, potrivit anexei nr. 1.4, se compune dintr-un scut triunghiular cu marginile rotunjite, cu un câmp roșu, încărcat cu șapă albastră.

În șapă se află efigia de argint a unui bărbat cu barbă și mustață, redat din față, cu capul întors $\frac{1}{2}$ spre stânga; personajul poartă o cămașă fără guler și o haină cu revere; pe cap are o pălărie cu bor mare, ornată în stânga cu două pene.

În dreapta se află un mănunchi de aur format dintr-un știulete de porumb și două spice de grâu.

În stânga se află un stejar de aur.

Scutul este timbrat de o coroană murală de argint cu un turn crenelat.

Semnificațiile elementelor însumate

Efigia reprezintă imaginea locotenentului Atanasie Moț Dâmbul, luptător pentru drepturile românilor din satele Maramureșului, al cărui monument se află în localitate.

Știuletele de porumb și spicele de grâu simbolizează ocupația de bază a locuitorilor, agricultura, iar numărul lor indică numărul satelor componente ale comunei.

Stejarul reprezintă bogăția silvică a zonei.

Coroana murală cu un turn crenelat semnifică faptul că localitatea are rangul de comună.

*) Anexa nr. 1.4 este reprodusă în facsimil.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea stemei comunei Daia, județul Giurgiu

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 10 alin. 2 din Legea nr. 102/1992 privind stema țării și sigiliul statului,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — (1) Se aprobă stema comunei Daia, județul Giurgiu, prevăzută în anexa nr. 1.

(2) Descrierea și semnificațiile elementelor însumate ale stemei sunt prevăzute în anexa nr. 2.

(3) Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Ministrul dezvoltării regionale și
administrației publice,
Sevil Shhaideh

București, 3 iunie 2015.
Nr. 410.

ANEXA Nr. 1*)

ANEXA Nr. 2

STEMA
comunei Daia, județul Giurgiu

DESCRIEREA ȘI SEMNIFICAȚIILE
elementelor însumate ale stemei comunei Daia,
județul Giurgiu

Descrierea stemei

Stema comunei Daia, potrivit anexei nr. 1, se compune dintr-un scut triunghiular cu marginile rotunjite, tăiat.

În șef, în câmp verde, se află trei inflorescențe de floarea-soarelui de aur.

În partea inferioară, în câmp albastru, se află o pasăre de pradă, armată cu roșu, cu un șarpe încolăcit în gheare, totul de argint.

Scutul este timbrat de o coroană murală de argint cu un turn crenelat.

Semnificațiile elementelor însumate

Floarea-soarelui reprezintă ocupația de bază a locuitorilor, agricultura.

Pasărea de pradă și șarpele reprezintă simbolul vechii denumiri a localității, atestată documentar sub numele „Șerpătești”, prin actul de danie al marelui voievod Mihai Viteazul către boierul Ivan și feciorii săi (Târgoviște, 12 noiembrie 1595).

Coroana murală cu un turn crenelat semnifică faptul că localitatea are rangul de comună.

*) Anexa nr. 1 este reprodusă în facsimil.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE
privind aprobarea stemei comunelor Densuș și Vălișoara,
județul Hunedoara

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 10 alin. 2 din Legea nr. 102/1992 privind stema țării și sigiliul statului,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — (1) Se aprobă stemele comunelor Densuș și Vălișoara, județul Hunedoara, prevăzute în anexele nr. 1.1 și 1.2.

(2) Descrierea și semnificațiile elementelor însumate ale stemei sunt prevăzute în anexele nr. 2.1 și 2.2.

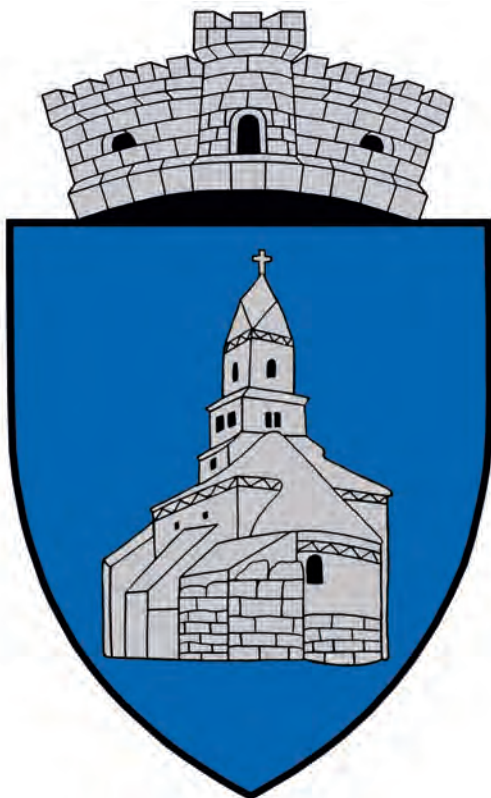
(3) Anexele nr. 1.1, 1.2, 2.1 și 2.2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Ministrul dezvoltării regionale
și administrației publice,
Sevil Shhaideh

ANEXA Nr. 1.1*)ANEXA Nr. 2.1

STEMA
comunei Densuș, județul Hunedoara

DESCRIEREA ȘI SEMNIFICAȚIILE
elementelor însumate ale stemei comunei Densuș,
județul Hunedoara

Descrierea stemei

Stema comunei Densuș, potrivit anexei nr. 1.1, se compune dintr-un scut triunghiular albastru, cu marginile rotunjite.

În interiorul scutului se află o biserică de argint, în plan pătrat cu contraforți și cu naosul străpuns de un turn în jurul căruia se află un spațiu îngust acoperit cu boltă de sprijin. Turnul este construit în etaje, primul cu o fereastră, al doilea cu patru ferestre și ultimul cu două ferestre, având acoperiș ascuțit, terminat cu o cruce. Absida altarului, cu un brâu de pietre la bază, semicilindrică, cu o fereastră, are la dreapta o construcție anexă din piatră cu acoperiș oblic.

Scutul este timbrat de o coroană murală de argint cu un turn crenelat.

Semnificațiile elementelor însumate

Biserica de piatră reprezintă monumentul istoric „Biserica Sfântu Nicolae”, bijuterie arhitectonică medievală românească, fiind cea mai veche biserică de pe teritoriul țării noastre, datând din secolele IV—VI.

Coroana murală cu un turn crenelat semnifică faptul că localitatea are rangul de comună.

*) Anexa nr. 1.1 este reprodusă în facsimil.

ANEXA Nr. 1.2*)ANEXA Nr. 2.2

STEMA
comunei Vălișoara, județul Hunedoara

DESCRIEREA ȘI SEMNIFICAȚIILE
elementelor însumate ale stemei comunei Vălișoara,
județul Hunedoara

Descrierea stemei

Stema comunei Vălișoara, potrivit anexei nr. 2.2, se compune dintr-un scut triunghiular cu marginile rotunjite, tăiat și despicat în partea inferioară.

În șef, în câmp roșu, se află patru spice de grâu de aur, în pal.

În dreapta scutului, în câmp de argint, se află două ciocane de minerit negre dispuse în săritoare.

În stânga scutului, în câmp albastru, se află o troiță de argint, formată dintr-un postament paralelipipedic, cu două trepte, pe care se sprijină două colonete cu ornament fusiform și o cruce latină peste care broșează o cruce treflată. Troița are acoperiș, din care iese o cruce treflată.

Scutul este timbrat de o coroană murală de argint cu un turn crenelat.

Semnificațiile elementelor însumate

Spicele de grâu și ciocanele de minerit reprezintă activitățile specifice zonei, respectiv agricultura și mineritul.

Numărul spicelor indică numărul satelor care alcătuiesc comuna.

Troița reprezintă Monumentul închinat revoluționarilor de la 1848 din Vălișoara.

Coroana murală cu un turn crenelat semnifică faptul că localitatea are rangul de comună.

*) Anexa nr. 1.2 este reprodusă în facsimil.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MEDIULUI, APELOR ȘI PĂDURILOR

ORDIN

privind aprobarea Planului de management al Rezervației Naturale „Izvorul de la Corbii Ciungi”

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 102.906/AC/2015 al Direcției biodiversitate,

ținând cont de Avizul Agenției pentru Protecția Mediului Dâmbovița — Decizia Etapei de Încadrare nr. 32/2013 și Avizul Ministerului Culturii nr. 3.954 din 13 octombrie 2014, Adresa Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale nr. 222.187 din 25 februarie 2015, Adresa Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice nr. 51.996 din 11 iulie 2014 și Adresa Departamentului pentru Ape, Păduri și Piscicultură nr. 12.935/CD din 23 octombrie 2014,

în temeiul prevederilor art. 21 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 38/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor,

ministrul mediului, apelor și pădurilor emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Planul de management al Rezervației Naturale „Izvorul de la Corbii Ciungi”, prevăzut în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul mediului, apelor și pădurilor,
Mihail Făcă,
secretar de stat

București, 28 aprilie 2015.
Nr. 754.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 409 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN

pentru aprobarea Procedurii privind regimul garanțiilor financiare constituite de către clienții finali în favoarea furnizorului de ultimă instanță

Având în vedere prevederile art. 21 alin. (4), art. 58 alin. (5) și ale art. 61 alin. (4) și (7) din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 5 alin. (1) lit. c) și ale art. 9 alin. (1) lit. h) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 160/2012,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Procedura privind regimul garanțiilor financiare constituite de către clienții finali în favoarea furnizorului de ultimă instanță, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Furnizorii de ultimă instanță și clienții finali de energie electrică duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Direcțiile de specialitate din cadrul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei urmăresc respectarea prevederilor prezentului ordin.

Art. 4. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul președintelui Autorității Naționale în Domeniul Energiei nr. 17/2005 privind aprobarea Metodologiei pentru stabilirea garanțiilor la consumatorii captivi de energie electrică

rău platnici, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 316 din 14 aprilie 2005.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale
de Reglementare în Domeniul Energiei,
Niculae Havrileț

București, 2 iunie 2015.
Nr. 84.

ANEXĂ

PROCEDURĂ

privind regimul garanțiilor financiare constituite de către clienții finali în favoarea furnizorului de ultimă instanță

CAPITOLUL I Dispoziții generale

SECȚIUNEA 1 Scop

Art. 1. — Prezenta procedură stabilește valoarea, condițiile și modul de constituire a garanțiilor financiare de către clienții finali ai furnizorilor de ultimă instanță, în cadrul relațiilor contractuale de furnizare a energiei electrice, în situațiile prevăzute la art. 5 alin. (1).

Art. 2. — Procedura asigură în relația furnizor de ultimă instanță — client final realizarea următoarelor obiective:

- a) întărirea disciplinei financiare;
- b) prevenirea unui eventual comportament abuziv din partea furnizorului de ultimă instanță;
- c) un mediu de afaceri eficient.

SECȚIUNEA a 2-a Domeniu de aplicare

Art. 3. — (1) Prezenta procedură se aplică de către furnizorul de ultimă instanță în relația sa cu clienții finali cărora le furnizează energie electrică în regim de serviciu universal și de ultimă instanță.

(2) Prezenta procedură se aplică, după caz, la încheierea sau pe parcursul derulării contractelor de furnizare a energiei electrice între furnizorii de ultimă instanță și clienții finali prevăzuți la alin. (1).

SECȚIUNEA a 3-a Definiții și abrevieri

Art. 4. — (1) În înțelesul prezentei proceduri, termenii și expresiile folosite au semnificațiile din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012, cu modificările și completările ulterioare, și din Regulamentul de furnizare a energiei electrice la clienții finali, aprobat prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 64/2014.

(2) Abrevierile utilizate în cadrul prezentei proceduri au următoarele semnificații:

FUI — furnizor de ultimă instanță;
CF — client final.

CAPITOLUL II Constituirea garanțiilor

SECȚIUNEA 1 Condiții generale

Art. 5. — (1) FUI solicită constituirea în favoarea sa a unei garanții financiare de către CF în următoarele cazuri:

- a) constatarea, conform prevederilor legale în vigoare, a unor acțiuni ale CF menite să denatureze în orice fel indicațiile echipamentelor de măsurare sau să sustragă energia electrică prin ocolirea echipamentelor de măsurare din partea acestuia;
- b) CF se află în situația de a i se întrerupe alimentarea cu energie electrică pentru neplata serviciului de furnizare a energiei electrice, de cel puțin două ori în 12 luni consecutive;
- c) CF titular al contractului reglementat de furnizare nu este proprietarul locului de consum;
- d) CF titular al contractului reglementat de furnizare este un client final temporar, durata contractului fiind mai mică de 6 luni.

(2) În cazurile prevăzute la alin. (1), FUI notifică CF solicitarea constituirii garanției financiare în cuantumul stabilit conform prezentei proceduri. Termenul de constituire a garanției financiare în favoarea FUI este de 10 zile financiare de la data notificării transmise CF.

(3) În cazurile prevăzute la alin. (1) lit. c) și d), la încheierea contractului de furnizare a energiei electrice, CF poate opta între constituirea garanției financiare sau plata anticipată a contravalorii energiei electrice furnizate, în condițiile art. 7 alin. (3).

(4) Refuzul constituirii/actualizării garanției financiare, în condițiile prezentei proceduri, dă dreptul FUI să solicite operatorului de rețea deconectarea CF de la rețea.

SECȚIUNEA a 2-a Tipuri de garanții financiare

Art. 6. — (1) Principalele tipuri de garanții financiare care se pot utiliza în vederea garantării obligațiilor comerciale asumate de CF în contractele de furnizare a energiei electrice încheiate cu FUI sunt:

- a) depozit bancar de tip escrow, deschis în favoarea furnizorului de energie electrică;

- b) scrisoare de garanție de plată emisă de o bancă în favoarea furnizorului de energie electrică;
- c) titluri de stat păstrate la o bancă custode autorizată de Banca Națională a României;
- d) certificate de depozit păstrate la o bancă custode autorizată de Banca Națională a României;
- e) asigurare de pierdere financiară pentru acoperirea riscului de neplată, emisă în favoarea FUI;
- f) alte forme legale de garanție propuse de FUI și acceptate de CF.

(2) CF are dreptul să opteze asupra formei în care este constituită garanția, dintre tipurile de garanții prevăzute la alin. (1).

(3) Toate tipurile de garanții financiare pentru care se încheie un contract de servicii financiare trebuie să cuprindă o clauză potrivit căreia garanția constituită va fi:

- a) executată de către FUI, în situațiile prevăzute la art. 9 alin. (1);
- b) restituită CF, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 10 alin. (1).

SECȚIUNEA a 3-a

Stabilirea valorii garanției financiare

Art. 7. — (1) În cazurile prevăzute la art. 5 alin. (1) lit. a), valoarea garanției financiare constituite de către CF se stabilește astfel încât să acopere o perioadă de consum echivalent pentru 6 luni la clienții casnici, respectiv pentru 1 an la clienții finali noncasnici, la preț/tarif de contract.

(2) În cazurile prevăzute la art. 5 alin. (1) lit. b), c) și d), valoarea garanției financiare se stabilește astfel încât să acopere perioada de consum corespunzătoare duratei între începutul perioadei de facturare și data la care, conform prevederilor contractuale, CF poate fi deconectat pentru neplata facturii, dar nu mai mare decât contravaloarea consumului de energie electrică estimat a se realiza de către CF pe durata a 90 de zile, la tariful/preț de contract. Consumul de energie electrică estimat se determină de către FUI pe baza consumului realizat de CF în ultimele 12 luni, iar în situația când acest lucru nu este posibil, pe baza consumului convenit de către părți la încheierea contractului de furnizare a energiei electrice.

(3) Prin derogare de la prevederile alin. (2), în cazurile prevăzute la art. 5 alin. (1) lit. c) și d) în care CF nu constituie garanție financiară deoarece optează pentru plata anticipată a serviciului contractat, factura pentru intervalul de facturare următor trebuie să cuprindă regularizarea pentru intervalul de facturare anterior, precum și valoarea unui consum viitor echivalent, estimat a fi egal cu consumul mediu al intervalului de facturare următor, determinat pe baza consumului mediu pe ultimele 6 luni, sau, în lipsa acestor valori, cu cantitatea de energie contractată sau prevăzută în convenția de consum.

SECȚIUNEA a 4-a

Actualizarea valorii garanției financiare

Art. 8. — (1) Valoarea garanției financiare se actualizează anual pe baza consumului mediu lunar al anului precedent și al tarifelor/prețurilor valabile la data actualizării.

(2) În situația în care valoarea actualizată a garanției financiare este mai mare decât valoarea garanției financiare deja constituite, FUI notifică CF noua valoare. Notificarea va

preciza clar obligația CF de a actualiza garanția financiară în termen de 10 zile financiare de la data notificării.

(3) În situația în care valoarea actualizată a garanției financiare este mai mică decât valoarea garanției financiare deja constituite, FUI comunică CF noua valoare în termen de 10 zile financiare de la modificarea datelor. CF are dreptul să actualizeze garanția financiară la noua valoare comunicată.

SECȚIUNEA a 5-a

Executarea garanției financiare

Art. 9. — (1) Garanția financiară devine exigibilă în următoarele situații:

a) clienții finali noncasnici nu achită facturile aferente serviciului de furnizare a energiei electrice în termen de 15 zile de la întreruperea alimentării cu energie electrică;

b) clienții casnici nu achită facturile aferente serviciului de furnizare a energiei electrice în termen de 30 de zile de la întreruperea alimentării cu energie electrică.

(2) FUI este îndreptățit să execute garanția financiară în limita valorii facturilor emise și neîncasate, aferente energiei electrice și a serviciului contractat de către CF.

(3) FUI execută garanția financiară, cu notificare transmisă CF cu cel puțin 5 zile financiare înainte.

SECȚIUNEA a 6-a

Restituirea garanțiilor financiare

Art. 10. — (1) Garanția financiară se restituie CF, astfel:

a) în termen de 42 de zile de la încetarea contractului de furnizare a energiei electrice, în măsura în care nu a fost executată;

b) în termen de 30 de zile, dacă timp de 24 de luni consecutive CF nu s-a aflat în situațiile prevăzute la art. 5 alin. (1) lit. a) și b);

c) la solicitarea CF, în termen de 5 zile de la solicitare, dacă timp de 24 de luni consecutive CF nu s-a aflat în situațiile prevăzute la art. 5 alin. (1) lit. a) și b).

(2) În cazul încetării contractului de furnizare a energiei electrice, la determinarea sumei care se restituie CF, FUI ia în considerare debitele la zi ale acestuia.

CAPITOLUL III

Dispoziții tranzitorii și finale

Art. 11. — (1) FUI includ în contractele de furnizare a energiei electrice sau, după caz, într-un act adițional la contractul de furnizare a energiei electrice clauze referitoare la modul în care se constituie, execută și restituie garanțiile financiare.

(2) Neînțelegerile legate de includerea în contractele de furnizare a energiei electrice sau în actele adiționale ale acestora a clauzelor privind constituirea garanțiilor financiare se soluționează în conformitate cu reglementările emise de Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei.

(3) În termen de 90 de zile de la publicarea prezentei proceduri, fiecare FUI elaborează o procedură specifică referitoare la modul de constituire, executare și restituire a garanțiilor financiare. Procedura se va publica de către FUI pe pagina proprie de internet și se va afișa la punctele unice de contact.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 12

din 6 mai 2015

Dosar nr. 857/1/2015

Mirela Sorina Popescu	— președintele Secției Penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele completului
Ioana Bogdan	— judecător la Secția penală — judecător-raportor
Aurel Gheorghe Ilie	— judecător la Secția penală
Simona Daniela Encean	— judecător la Secția penală
Corina Michaela Jîjîie	— judecător la Secția penală
Silvia Cerbu	— judecător la Secția penală
Ana Maria Dascălu	— judecător la Secția penală
Maricela Cobzariu	— judecător la Secția penală
Marius Dan Foițoș	— judecător la Secția penală
Alina Gabriela Păun	— magistrat-asistent

S-a luat în examinare sesizarea formulată în temeiul art. 475 din Codul de procedură penală de Curtea de Apel București, Secția a II-a penală, prin Încheierea din data de 10 februarie 2015, în Dosarul nr. 2.635/93/2014 (4.246/2014), prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea în principiu a problemei de drept, respectiv dacă, în aplicarea art. 6 alin. (1) din Codul penal, cu privire la o pedeapsă definitivă pentru o infracțiune care a produs consecințe deosebit de grave potrivit Codului penal anterior, pentru determinarea maximului special prevăzut de legea nouă urmează să se rețină cauza de majorare a pedepsei prevăzute de art. 309 din Codul penal, chiar dacă prejudiciul produs prin respectiva infracțiune nu depășește pragul prevăzut de art. 183 din Codul penal.

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală și art. 274 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Sedința este prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Mirela Sorina Popescu.

La ședința de judecată participă doamna Alina Gabriela Păun, magistrat-asistent în cadrul Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 276 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de doamna Marinela Mincă, procuror din cadrul Secției judiciare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, arătând că la dosar au fost depuse punctele de vedere exprimate de către toate curțile de apel, excepție făcând Curtea Militară de Apel, precum și cel al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, fiind atașat și raportul întocmit de judecătorul-raportor, care, în conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală, a fost comunicat condamnatului P.F., acesta transmițând la data de 22 aprilie 2015, prin apărătorul ales, propria opinie asupra chestiunii de drept supuse dezlegării.

Reprezentantul Ministerului Public a solicitat pronunțarea unei decizii prin care problema de drept supusă dezlegării în cauza de față să primească următoarea rezolvare, respectiv: în procesul de aplicare a art. 6 din Codul penal, în cazul unei condamnări definitive pronunțate pentru o infracțiune care a produs consecințe deosebit de grave potrivit art. 146 din Codul penal anterior, dar nu și în accepțiunea art. 183 din Codul penal în vigoare, la determinarea maximului special prevăzut de legea nouă nu se va avea în vedere varianta agravată a infracțiunii prevăzute de art. 309 din Codul penal.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, doamna judecător Mirela Sorina Popescu, a declarat dezbaterile închise, reținându-se cauza în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Curtea de Apel București, Secția a II-a penală, prin Încheierea din data de 10 februarie 2015 dată în Dosarul nr. 2.635/93/2014 (4.246/2014), a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție în temeiul dispozițiilor art. 475 din Codul de procedură penală, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept, respectiv, dacă, în aplicarea art. 6 alin. (1) din Codul penal cu privire la o pedeapsă definitivă pentru o infracțiune care a produs consecințe deosebit de grave potrivit Codului penal anterior, pentru determinarea maximului special prevăzut de legea nouă urmează să se rețină cauza de majorare a pedepsei prevăzute de art. 309 din Codul penal, chiar dacă prejudiciul produs prin respectiva infracțiune nu depășește pragul prevăzut de art. 183 din Codul penal.

II. Expunerea succintă a cauzei

Curtea de Apel București, Secția a II-a penală, a fost sesizată cu soluționarea contestației formulate de condamnatul P.F. împotriva Sentinței penale nr. 690 din 28 octombrie 2014 a Tribunalului Ilfov, Secția penală, pronunțată în Dosarul nr. 2.635/93/2014.

Prin Sentința penală nr. 690 din 28 octombrie 2014, Tribunalul Ilfov, Secția penală, în temeiul art. 23 alin. (1) și (8) din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, raportat la art. 595 din Codul de procedură penală, a admis contestația la executare a condamnatului P.F. având ca obiect Sentința penală nr. 1.336 din 11 noiembrie 2008 a Tribunalului București, Secția a II-a penală, rămasă definitivă prin Decizia penală nr. 3.272 din 27 septembrie 2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția penală, prin care a fost condamnat la pedeapsa de 8 ani închisoare cu executare pentru săvârșirea infracțiunii de delapidare prevăzute de art. 215¹ alin. 1 și 2 din Codul penal (1969) cu aplicarea art. 41 alin. 2, art. 75 alin. 1 lit. a), art. 74 alin. 1 lit. a) și art. 76 alin. 1 lit. a) din Codul penal (1969), întrucât acesta, în perioada 3 septembrie 1998—19 martie 1999, în

calitate de director al Sucursalei Sf. Dimitrie a Băncii Internaționale a Religiiilor, împreună cu directorul economic al aceleiași sucursale, au cauzat băncii un prejudiciu în cuantum de 1.213.431,57 lei prin acordarea de credite „aparente” și emiterea unor ordine de plată către terți, pentru un număr de 6 societăți comerciale, fără să respecte normele și procedurile bancare și fără să existe garanții și documente necesare acordării creditelor.

În baza art. 6 alin. (1) din Codul penal, art. 295 alin. (1) din Codul penal cu aplicarea art. 308 și art. 309 din Codul penal, Deciziei nr. VIII/2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a fost redusă pedeapsa aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 215¹ alin. 1 și 2 din Codul penal (1969) cu aplicarea art. 41 alin. 2, art. 75 alin. 1 lit. a), art. 74 alin. 1 lit. a) și art. 76 alin. 1 lit. a) din Codul penal (1969), de la 8 ani închisoare la 7 ani închisoare, deducându-se perioada deja executată de la 27 februarie 2001 la 28 februarie 2001 și de la 1 octombrie 2011 la zi și anulându-se mandatul de executare a pedepsei emis în baza hotărârii de condamnare, cu consecința emiterii unui nou mandat.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut, în esență, că infracțiunea de delapidare cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 215¹ alin. 1 și 2 din Codul penal (1969), are corespondent în noua reglementare în art. 295 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 309 din Codul penal, forma agravată fiind incidentă în continuare în cauză întrucât, în raport cu Decizia nr. VIII/2007 dată în recurs în interesul legii de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secțiunile unite, potrivit căreia, în cadrul contestației la executare în care se invocă modificarea noțiunii de consecințe deosebit de grave, conform art. 146 din Codul penal (1969), nu se poate schimba încadrarea juridică dată faptei printr-o hotărâre judecătorească de condamnare rămasă definitivă și, apoi, reduce pedeapsa aplicată, modificarea înțelesului noțiunii de consecințe deosebit de grave nu echivalează cu o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, așa cum stabilesc art. 14 și art. 15 din Codul penal (1969), pentru a fi incidente dispozițiile art. 458 și, respectiv, art. 461 alin. 1 lit. d) din Codul de procedură penală (1968).

În aceste condiții s-a apreciat că în privința condamnatului P.F. sunt aplicabile dispozițiile art. 6 din Codul penal privind aplicarea legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei întrucât acestuia i-a fost aplicată pedeapsa de 8 ani închisoare, iar noua reglementare sancționează infracțiunea prevăzută de art. 295 alin. (1) din Codul penal cu aplicarea art. 309 din Codul penal, cu pedeapsa închisorii de la 2 la 7 ani, motiv pentru care pedeapsa trebuie redusă la maximum special prevăzut de codificarea în vigoare, respectiv la 7 ani.

Împotriva hotărârii primei instanțe a formulat contestație persoana condamnată P.F., calea de atac fiind înregistrată sub nr. 2.635/93/2014 (4.246/2014) la Curtea de Apel București, Secția a II-a penală, instanță care, în raport cu situația concretă a condamnatului P.F., în sarcina căruia s-a reținut definitiv săvârșirea infracțiunii de delapidare cu consecințe deosebit de grave, materializată în producerea unui prejudiciu în cuantum de 1.213.431,57 lei și de conținutul noțiunii de consecințe deosebit de grave prevăzută de noua codificare (art. 183 din Codul penal), a apreciat că se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile prin care să stabilească dacă, în vederea aplicării legii penale mai favorabile, în cazul unei pedepse definitive pentru o infracțiune care a produs consecințe deosebit de grave potrivit Codului penal anterior, la determinarea maximumului special prevăzut de noua reglementare se reține și cauza de majorare a pedepsei prevăzute de art. 309 din Codul penal chiar dacă prejudiciul produs nu depășește pragul prevăzut de art. 183 din Codul penal.

III. Punctul de vedere al Curții de Apel București, Secția a II-a penală, cu privire la chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită

1. Cu privire la admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție

Curtea a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, întrucât completul este învestit cu soluționarea Dosarului nr. 2.635/93/2014 în ultimă instanță, respectiv contestația este singura cale de atac reglementată de lege împotriva hotărârilor date în primă instanță în materia contestației la executare, deciziile instanței de control judiciar fiind definitive, potrivit art. 551 pct. 4 și art. 552 alin. (2) din Codul de procedură penală, iar soluționarea pe fond a cauzei depinde de lămurirea chestiunii de drept privind incidența dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal în cauză, cu consecința stabilirii pedepsei ce rămâne a fi executată de către condamnatul P.F.

Legătura dintre problema de drept invocată și rezolvarea procesului în curs derivă din împrejurarea că inculpatul P.F. a fost condamnat definitiv, în condițiile legii anterioare, la o pedeapsă de 8 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de delapidare cu consecințe deosebit de grave în formă continuată, întrucât a produs o pagubă de 1.213.431,57 lei, astfel că prejudiciul nu mai depășește pragul prevăzut de art. 183 din Codul penal, care ar atrage incidența consecințelor deosebit de grave și majorarea corespunzătoare a pedepsei conform art. 309 din Codul penal.

De asemenea, s-a constatat că Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă asupra chestiunii de drept, iar aceasta nici nu face în prezent obiectul unui recurs în interesul legii.

Sub acest aspect s-a mai reținut că Decizia nr. VIII din 5 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 733 din 30 octombrie 2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secțiunile unite, nu atrage inadmisibilitatea sesizării, în condițiile în care se solicită a se stabili în ce măsură soluția dată în recurs în interesul legii își menține valabilitatea și prin raportare la modificarea înțelesului noțiunii de „consecințe deosebit de grave” potrivit art. 183 din Codul penal.

2. Cu privire la problema de drept ce formează obiectul sesizării

Curtea de Apel București, Secția a II-a penală, a considerat că, în aplicarea art. 6 alin. (1) din Codul penal, cu privire la o pedeapsă definitivă pentru o infracțiune care a produs consecințe deosebit de grave în condițiile Codului penal anterior, pentru determinarea maximumului special prevăzut de legea nouă nu se reține cauza de majorare a pedepsei prevăzute de art. 309 din Codul penal, dacă prejudiciul produs prin infracțiune este inferior pragului prevăzut de art. 183 din Codul penal.

În susținerea acestei opinii s-a arătat că majorarea de 10 ori a pragului în raport cu care se reține incidența consecințelor deosebit de grave prin dispozițiile art. 183 din Codul penal față de veghea reglementare (art. 146 din Codul penal din 1969) nu a fost determinată de intenția legiuitorului de a adapta pragul valoric legal la fluctuația cursului monedei în circulație, în condițiile în care în ultimii ani nu s-a mai înregistrat o inflație galopantă, ci de noua sa concepție sub aspectul gravității și gradului de pericol social al unor fapte care au produs pagube materiale, cu consecințe în plan sancționator.

IV. Punctul de vedere al părții cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

Condamnatul P.F., prin apărător ales, și-a exprimat în scris, conform dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală, opinia, arătând, în esență, că, în aplicarea art. 6 alin. (1) din Codul penal, cu privire la o pedeapsă definitivă pentru o infracțiune care a produs consecințe deosebit de grave în condițiile Codului penal anterior, pentru determinarea maximumului

special prevăzut de legea nouă nu se va reține cauza de majorare a pedepsei prevăzute de art. 309 din Codul penal, dacă prejudiciul produs prin infracțiune este inferior pragului prevăzut de art. 183 din Codul penal.

V. Punctele de vedere exprimate de către curțile de apel și instanțele de judecată arondate

S-au transmis puncte de vedere cu privire la problema de drept ce face obiectul întrebării prealabile cu care a fost sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală de către toate curțile de apel, excepție făcând Curtea Militară de Apel.

Curțile de Apel Alba Iulia, Bacău, Brașov, Constanța, Galați, Iași, Pitești, Oradea, Suceava și Ploiești, tribunalele Alba, Arad, Bacău, Covasna, Brașov, Tulcea, Olt, Mehedinți, Dolj, Vrancea, Brăila, Hunedoara, Sibiu, Timiș și Caraș-Severin, judecătoriile Gheorghieni, Odorheiul Secuiesc, Luduș, Miercurea-Ciuc, Târnăveni, Vâju Mare, Balș, Brăila, Bistrița, Sfântul Gheorghe, Rupea, Brașov, Petroșani și Săliște au îmbrățișat opinia judecătorului care a formulat întrebarea prealabilă, arătând că nu se va reține cauza de majorare a pedepsei prevăzute de art. 309 din Codul penal, dacă paguba produsă prin infracțiune este inferioară pragului stabilit de art. 183 din Codul penal.

În sens contrar, curțile de Apel București, Ploiești (inclusiv instanțele arondate), Cluj și Timișoara, tribunalele Neamț și Cluj, judecătoriile Neamț, Buhuși, Bacău, Deva și Hunedoara au arătat că pentru determinarea maximului special în cazul unei infracțiuni cu consecințe deosebit de grave săvârșite în condițiile vechiului Cod penal și pentru care s-a pronunțat o pedeapsă definitivă, se au în vedere și dispozițiile art. 309 din Codul penal, chiar dacă suma prejudiciului nu depășește pragul prevăzut de art. 183 din Codul penal, pentru că, altminteri, s-ar ignora intenția legiuitorului de a restrânge incidența legii penale mai favorabile la modificarea pedepsei, pentru a asigura în mod efectiv respectarea principiului legalității.

Practică judiciară nu a fost identificată la nivelul instanțelor naționale cu privire la problema de drept supusă dezlegării.

VI. Opinia Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Prin Adresa nr. 572/C/582/III-5/2015 din data de 21 aprilie 2015, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu există în lucru nicio sesizare având ca obiect promovarea unui recurs în interesul legii vizând chestiunea de drept cu care a fost sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

Referitor la chestiunea de drept supusă dezlegării, Ministerul Public a susținut, atât în scris, cât și oral, că în noua codificare (art. 183 din Codul penal), legiuitorul, majorând pragul valoric al prejudiciului de la 200.000 lei la 2.000.000 lei, în raport cu care se reține forma agravată a infracțiunilor, și, excluzând din sfera noțiunii de consecințe deosebit de grave teza a II-a a art. 146 din Codul penal (1969), a înțeles să reglementeze o normă penală mai favorabilă.

Referitor la Decizia nr. VIII din 5 februarie 2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secțiile unite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 733 din 30 octombrie 2007, s-a arătat că această hotărâre nu este incidentă în procesul de aplicare a art. 6 din Codul penal, iar consecințele deosebit de grave reținute sub imperiul legii vechi nu atrag automat incidența art. 309 din Codul penal, fiind necesar ca la momentul determinării maximului de pedeapsă aplicabil potrivit noii legi să fie atins pragul de 2.000.000 lei, întrucât rațiunile care au justificat redefinirea termenului de consecințe deosebit de grave prin art. 183 din Codul penal sunt diferite de cele care au fundamentat decizia dată în interesul legii, respectiv o reapreciere a gravității faptei cu consecința reducerii

quantumului pedepsei pentru infracțiunile considerate mai puțin grave sub imperiul noii reglementări.

Contrar celor reținute de Secțiile unite, procurorul a mai precizat că, în speță, nu are loc o schimbare de încadrare juridică, ci doar o identificare a dispozițiilor legale noi corespondente celor reținute prin hotărârea de condamnare, urmând ca acestea să fie valorificate la determinarea maximului special prevăzut de legea nouă, motiv pentru care decizia dată în recurs în interesul legii nu este incidentă, dispozițiile art. 309 din Codul penal, ca lege penală mai favorabilă, urmând a fi reținute în procesul de aplicare a art. 6 din Codul penal, doar dacă pragul valoric prevăzut de art. 183 din Codul penal este atins.

VII. Jurisprudența Curții Constituționale

Instanța de contencios constituțional, prin Decizia nr. 379 din 26 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 590 din 7 august 2014, Decizia nr. 489 din 25 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 840 din 18 noiembrie 2014, Decizia nr. 505 din 7 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 907 din 15 decembrie 2014, Decizia nr. 626 din 4 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 917 din 17 decembrie 2014, a respins ca neîntemeiate excepțiile de neconstituționalitate invocate de petenți, constatând constituționalitatea dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal în raport cu criticile invocate.

În considerentele acestor decizii, Curtea a arătat că în cazul „pedepselor definitive, prin aplicarea legii penale mai favorabile legiuitorul nu a înțeles să repună în discuție criteriile de stabilire și individualizare a sancțiunii, ci numai să înlăture de la executare acea parte din sancțiune care excedează maximului prevăzut de legea nouă, respectiv acea sancțiune mai grea care nu este prevăzută de legea nouă.

(...) numărul criteriilor folosite pentru determinarea caracterului mai favorabil al legii noi, în cazul pedepselor definitiv aplicate, este mai mic, ele reducându-se la limitele de pedeapsă prevăzute în cele două legi și la cauzele legale de modificare a acestor limite”.

VIII. Jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului

Instanța de la Strasbourg a statuat, în cuprinsul Hotărârii din 28 octombrie 1999, pronunțată în Cauza *Brumărescu împotriva României*, că unul dintre elementele fundamentale ale supremației dreptului este principiul securității raporturilor juridice, care prevede, printre altele, ca soluția dată în mod definitiv oricărui litigiu de către instanțe să nu mai poată fi supusă rejudecării.

IX. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secțiile unite și Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală

Prin Decizia nr. VIII din 5 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 733 din 30 octombrie 2007, Secțiile unite au statuat că instanța, investită în baza art. 461 alin. 1 lit. d) teza penultimă din Codul de procedură penală, în cadrul contestației la executare în care se invocă modificarea înțelesului noțiunii de „consecințe deosebit de grave”, potrivit art. 146 din Codul penal, nu poate schimba încadrarea juridică dată faptei prin hotărârea judecătorească rămasă definitivă și, apoi, reduce pedeapsa aplicată în cauză, întrucât modificarea înțelesului noțiunii de „consecințe deosebit de grave” nu este identică cu cerința de a fi intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, la care se referă art. 14 și art. 15 din Codul penal, pentru a fi incidente dispozițiile art. 458 și, respectiv, art. 461 alin. 1 lit. d) teza penultimă din Codul de procedură penală.

În considerentele hotărârii, Înalta Curte a arătat că „prin modificările aduse succesiv art. 146 din Codul penal s-a urmărit de către legiuitor doar adaptarea la fluctuația cursului monedei

în circulație a cuantumului valoric ce imprimă, în momentele adoptării actelor normative la care s-a făcut referire, caracter «deosebit de grav» consecințelor aduse prin anumite infracțiuni, ceea ce, evident, nu echivalează cu intervenirea unei legi noi, mai favorabile, sub aspectul pedepsei prevăzute de lege, pentru a face aplicabile dispozițiile art. 14 și 15 din Codul penal”.

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală din cadrul Înaltei Curții de Casație și Justiție, Secția penală, prin Decizia nr. 7 din 26 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 471 din 26 iunie 2014, Decizia nr. 8 din 26 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 473 din 27 iunie 2014, și Decizia nr. 14 din 16 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 15 iulie 2014, a admis sesizările formulate de instanțele naționale cu privire la diferite probleme de drept care trebuiau dezlegate din perspectiva incidenței legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei și a statuat privitor la pedepsele definitive că, prin aplicarea legii penale mai favorabile, legiuitorul nu a înțeles să repună în discuție criteriile de stabilire și individualizare a sancțiunii, ci numai să înlăture de la executare acea parte din sancțiune care excedează maximului prevăzut de legea nouă, respectiv acea sancțiune mai grea care nu mai este prevăzută de legea nouă, prin reglementarea din art. 6 din Codul penal urmărindu-se realizarea unui echilibru între principiul autorității de lucru judecat și cel al legalității pedepsei.

X. Jurisprudența relevantă a Tribunalului Suprem și a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală

Prin Decizia nr. 2.784/1975, Tribunalul suprem a reținut că este inadmisibilă contestația la executare prin care se tinde a se soluționa o problemă legată de fond, rezolvată cu autoritate de lucru judecat.

Curtea Supremă de Justiție, Secția penală, în Decizia nr. 2.179/1993 a stabilit că reaprecierea infracțiunii în raport cu consecințele acesteia stabilite printr-o hotărâre judecătorească ce se bucură de autoritate de lucru judecat, ca urmare a schimbării încadrării juridice a faptei, și reducerea pedepsei nu sunt posibile în calea contestației la executare.

Aceeași instanță a statuat prin Decizia nr. 3.570/2001 că este inadmisibil ca în cursul executării hotărârilor să se încalce autoritatea de lucru judecat cu privire la încadrarea juridică, deoarece s-ar deturna scopul art. 458 din Codul de procedură penală, care reglementează doar modificarea pedepsei definitive.

XI. Dispozițiile legale supuse interpretării

1. Constituția României

Art. 15. Universalitatea

„(2) Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile.”

2. Codul Penal din 1969

Art. 14. Aplicarea obligatorie a legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitive — alin. 1.

„Când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până la executarea completă a pedepsei închisorii sau amenzii a intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, sancțiunea aplicată, dacă depășește maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, se reduce la acest maxim.”

Art. 146. Consecințe deosebit de grave

„Prin *consecințe deosebit de grave* se înțelege o pagubă materială mai mare de 200.000 lei sau o perturbare deosebit de gravă a activității, cauzată unei autorități publice sau oricăreia dintre unitățile la care se referă art. 145, ori alte persoane juridice sau fizice.”

Art. 215¹. Delapidarea

Însușirea, folosirea sau traficul, de către un funcționar, în interesul său ori pentru altul, de bani, valori sau alte bunuri pe

care le gestionează sau le administrează se pedepsesc cu închisoarea de la 1 la 15 ani.

În cazul în care delapidarea a avut consecințe deosebit de grave, pedeapsa este închisoarea de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.”

3. Codul penal din 2009

Art. 6. Aplicarea legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei

„(1) Când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până la executarea completă a pedepsei închisorii sau amenzii a intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, sancțiunea aplicată, dacă depășește maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, se reduce la acest maxim.”

Art. 183. Consecințe deosebit de grave

„Prin consecințe deosebit de grave se înțelege o pagubă materială mai mare de 2.000.000 lei.”

Art. 295. Delapidarea

„(1) Însușirea, folosirea sau traficul de către un funcționar public, în interesul său ori pentru altul, de bani, valori sau alte bunuri pe care le gestionează sau le administrează se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică.”

Art. 309. Faptele care au produs consecințe deosebit de grave

„Dacă faptele prevăzute în art. 295, art. 297, art. 298, art. 300, art. 303, art. 304, art. 306 sau art. 307 au produs consecințe deosebit de grave, limitele speciale ale pedepsei prevăzute de lege se majorează cu jumătate.”

4. Codul de Procedură penală din 1968

Art. 458. Intervenirea unei legi penale noi — alin. 1

„Când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare intervine o lege ce nu mai prevede ca infracțiune fapta pentru care s-a pronunțat condamnarea ori o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară decât cea care se execută ori urmează a se executa, instanța ia măsuri pentru aducerea la îndeplinire, după caz, a dispozițiilor art. 12, 14 și 15 din Codul penal.”

Art. 461. Contestația la executare

„Contestația contra executării hotărârii penale se poate face în următoarele cazuri: [...] când se invocă amnistia, prescripția, grațierea sau orice altă cauză de stingere ori de micșorare a pedepsei, precum și orice alt incident ivit în cursul executării.”

5. Codul de Procedură penală din 2010

Art. 595. Intervenirea unei legi penale noi

„(1) Când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare sau a hotărârii prin care s-a aplicat o măsură educativă intervine o lege ce nu mai prevede ca infracțiune fapta pentru care s-a pronunțat condamnarea ori o lege care prevede o pedeapsă sau o măsură educativă mai ușoară decât cea care se execută ori urmează a se executa, instanța ia măsuri pentru aducerea la îndeplinire, după caz, a dispozițiilor art. 4 și 6 din Codul penal.”

Art. 598. Contestația la executare

„(1) Contestația împotriva executării hotărârii penale se poate face în următoarele cazuri: [...] d) Când se invocă amnistia, prescripția, grațierea sau orice altă cauză de stingere ori de micșorare a pedepsei.”

6. Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale

„Art. 23. — (1) Cererile, contestațiile și sesizările introduse în termen de 6 luni de la data intrării în vigoare a Legii nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare, având ca obiect aplicarea art. 4 și 6 din această lege în cazul hotărârilor rămase definitive anterior intrării ei în vigoare, se soluționează după

procedura prevăzută în prezentul articol, care se completează cu dispozițiile Codului de procedură penală.”

XII. Raportul asupra chestiunii de drept

Opinia judecătorului-raportor este în sensul că, în interpretarea dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal, în cazul pedepselor definitive pentru infracțiuni care au produs consecințe deosebit de grave potrivit Codului penal anterior, determinarea maximului special prevăzut de legea nouă se realizează, chiar dacă valoarea prejudiciului este inferioară pragului valoric prevăzut de art. 183 din Codul penal, prin raportare la varianta agravată a infracțiunilor incriminate în art. 309 din Codul penal.

S-a arătată că, pentru infracțiunile care au produs consecințe deosebit de grave potrivit Codului penal anterior, judecate definitiv înainte de intrarea în vigoare a noii codificări, criteriile de determinare a legii penale mai favorabile sunt restrânse la limitele speciale de pedeapsă și cauzele legale de modificare a acestora, compararea între legile penale succesive făcându-se, întotdeauna, prin raportare la aceeași încadrare juridică a faptei, întrucât o interpretare contrară ar conduce la încălcarea autorității de lucru judecat a hotărârii definitive, în condițiile în care instituția operează doar în cursul judecății, iar prin aceasta nu este încălcat principiul egalității în fața legii între persoanele judecate definitiv la data intrării în vigoare a legii noi și cele aflate în curs de judecată la acel moment, având în vedere că cele două categorii de subiecți nu se găsesc în situații identice, folosindu-se criterii diferite la stabilirea legii penale mai favorabile.

Totodată, s-a apreciat că dispozițiile art. 309 din Codul penal reprezintă o variantă agravată (calificată) a infracțiunilor enumerate în cuprinsul textului, iar nu o cauză legală de majorare a pedepsei, astfel încât acestea nu reprezintă un criteriu pentru determinarea legii penale mai favorabile în cazul condamnărilor definitive.

XIII. Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, reține următoarele:

A. Cu privire la condițiile de admisibilitate ale sesizării

Se constată că este îndeplinită condiția privind existența unei cauze pendeinte aflate în ultimul grad de jurisdicție, Curtea de Apel București, Secția a II-a penală, fiind investită în Dosarul nr. 2.635/93/2014 cu soluționarea contestației formulate de condamnatul P.F. împotriva Sentinței penale nr. 690 din 28 octombrie 2014 a Tribunalului Ilfov.

Este realizată și cerința referitoare la legătura dintre chestiunea de drept sesizată și soluționarea pe fond a contestației, hotărârea prealabilă având o influență directă asupra deciziei ce va fi dată de curtea de apel cu privire la incidența dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal și la stabilirea pedepsei ce rămâne a fi executată de către condamnatul P.F.

De asemenea, problema de drept cu care a fost sesizată instanța supremă nu a primit încă o rezolvare printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu s-a comunicat de către procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție că ar face obiectul unui asemenea recurs.

Sub acest aspect, prin Decizia nr. VIII din 5 februarie 2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secțiile unite, dată în recurs în interesul legii, instanța supremă nu a stabilit cu valoare de principiu care este mecanismul de urmat pentru determinarea caracterului mai favorabil al legii noi în funcție de maximul special al pedepsei prevăzut pentru infracțiunea definitiv judecată, sens în care nu s-a realizat o analiză comparativă și o identificare a criteriilor ce pot fi avute în vedere în faza executării

hotărârilor, în scopul asigurării unui echilibru între principiul securității raporturilor juridice și cel al legalității pedepsei.

B. Cu privire la chestiunea de drept a cărei dezlegare este solicitată

Înalta Curte reține că, în scopul respectării principiului legalității pedepselor, legiuitorul a consacrat în art. 6 alin. (1) din Codul penal o excepție de la efectul autorității de lucru judecat al hotărârilor de condamnare definitive, limitată însă la situația în care, până la executarea completă a pedepsei închisorii sau amenzi, a intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, respectiv maximul special al acesteia este inferior sancțiunii deja intrate în puterea lucrului judecat, caz în care se reduce la acest maxim.

Fiind vorba de o excepție de la principiul securității raporturilor juridice, care, printre altele, presupune ca dezlegarea dată în mod definitiv oricărui litigiu de către instanță să nu mai poată fi supusă rejudecării, prin aplicarea legii penale mai favorabile în cazul condamnărilor definitive nu se poate ajunge la o reanalizare a cauzei, inclusiv sub aspectul împrejurărilor faptice reținute, al încadrării juridice date acestora și al criteriilor de stabilire și individualizare a sancțiunii, legiuitorul înțelegând să înlăture de la executare doar acea parte din pedeapsă care depășește maximul special prevăzut de legea nouă.

Altfel spus, în lumina art. 6 din Codul penal este interzisă realizarea unei noi judecăți a cauzei sub toate aspectele sale pentru identificarea legii penale mai favorabile, mecanism care însă este permis în procedura judiciară în curs de derulare, când stabilirea legii penale mai blânde se face prin evaluarea și compararea tuturor instituțiilor de drept penal substanțial incidente.

În acest sens s-a cristalizat și jurisprudența Curții Constituționale și a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, care a statuat că, spre deosebire de situațiile tranzitorii reglementate de art. 5 din Codul penal, în cazul aplicării art. 6 din Codul penal, numărul criteriilor folosite pentru determinarea caracterului mai favorabil al legii noi se reduce la două, respectiv limitele de pedeapsă și cauzele legale de modificare a acestora (deciziile nr. 379 din 26 iunie 2014, nr. 489 din 25 septembrie 2014, nr. 505 din 7 octombrie 2014, nr. 626 din 4 noiembrie 2014 ale Curții Constituționale și deciziile nr. 7 din 26 mai 2014, nr. 8 din 26 mai 2014, nr. 14 din 16 iunie 2014, nr. 15 din 23 iunie 2014 ale instanței supreme).

Așadar, în aplicarea art. 6 din Codul penal, comparația dintre pedepse și cauzele legale de modificare a acestora nu se poate raporta decât la aceeași încadrare juridică dată faptei prin hotărârea de condamnare definitivă, fiind inadmisibilă o schimbare a respectivei încadrări juridice în cursul executării pedepsei.

O interpretare contrară ar conduce la încălcarea autorității de lucru judecat a hotărârii definitive, în condițiile în care instituția schimbării încadrării juridice operează doar în cursul judecății, așa cum prevede art. 386 din Codul de procedură penală, și ar fi în contradicție cu prevederile art. 595 alin. (1) din Codul de procedură penală, ce reglementează doar modificarea pedepsei definitive.

Imposibilitatea schimbării încadrării juridice în faza executării pedepselor definitive a fost stabilită cu efect obligatoriu de Secțiile unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție prin Decizia nr. VIII din 5 februarie 2007 care și în prezent își păstrează, sub acest aspect, pe deplin, valabilitatea în materia contestației la executare prevăzute de art. 598 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală, art. 595 alin. (1) din Codul de procedură penală raportat la art. 6 din Codul penal.

Considerațiile dezvoltate anterior sunt aplicabile și în cazul determinării legii penale mai favorabile pentru infracțiunile care

au produs consecințe deosebit de grave potrivit Codului penal anterior, judecate definitiv înainte de intrarea în vigoare a noului Cod penal.

Astfel, și pentru această categorie de infracțiuni, criteriile de determinare a legii penale mai favorabile în cazul condamnărilor definitive sunt restrânse la limitele speciale de pedeapsă și cauzele legale de modificare a acestora, compararea între legile penale succesive făcându-se, întotdeauna, prin raportare la aceeași încadrare juridică a faptei.

Este exclus ca, în acest mecanism, să se opereze cu limite de pedeapsă stabilite pentru încadrări juridice diferite, respectiv forma calificată a infracțiunii dată de producerea consecințelor deosebit de grave potrivit art. 146 din Codul penal (1969) și forma-tip a infracțiunii din noua reglementare pe considerentul modificării pragului valoric al noțiunii de consecințe deosebit de grave (art. 183 din Codul penal), dar numai în cazul în care legea în vigoare incriminează în continuare varianta agravată a infracțiunii, și anume în art. 309 din Codul penal.

O interpretare contrară ar implica schimbarea de încadrare juridică în faza executării hotărârii definitive de condamnare, ceea ce este inadmisibil a se realiza, întrucât o asemenea instituție poate opera doar în cursul judecării, deci până la momentul dobândirii autorității de lucru judecat.

De altfel, încadrarea faptei în forma calificată a infracțiunii se face în raport cu pragul valoric al consecințelor deosebit de grave de la momentul pronunțării soluției definitive de condamnare, modificarea sa ulterioară neputând conduce la schimbarea de încadrare juridică a faptei ca urmare a incidenței dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal, întrucât ar înfrânge autoritatea de lucru judecat a hotărârii.

Ca atare, succesiunea de legi penale ar produce efecte sub aspectul încadrării juridice doar dacă ar conține reglementări mai blânde și dacă ar intra în vigoare până la soluționarea definitivă a cauzei.

Cu alte cuvinte, o majorare a plafonului la care se raportează consecințele deosebit de grave poate fi valorificată sub aspectul încadrării juridice doar din perspectiva art. 5 din Codul penal.

În consecință, în temeiul art. 475 și art. 477 din Codul de procedură penală,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București, Secția a II-a penală prin Încheierea din data de 10 februarie 2015, în Dosarul nr. 2.635/93/2014 (4.246/2014), în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „dacă, în aplicarea art. 6 alin. (1) din Codul penal, cu privire la o pedeapsă definitivă pentru o infracțiune care a produs consecințe deosebit de grave potrivit Codului penal anterior, pentru determinarea maximului special prevăzut de legea nouă urmează să se rețină cauza de majorare a pedepsei prevăzută de art. 309 din Codul penal, chiar dacă prejudiciul produs prin respectiva infracțiune nu depășește pragul prevăzut de art. 183 din Codul penal” și stabilește:

În interpretarea dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal, în cazul pedepselor definitive pentru infracțiuni care au produs consecințe deosebit de grave potrivit Codului penal anterior, determinarea maximului special prevăzut de legea nouă se realizează, chiar dacă valoarea prejudiciului este inferioară pragului valoric prevăzut de art. 183 din Codul penal, prin raportare la varianta agravată a infracțiunilor limitativ enumerate în art. 309 din Codul penal.

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit dispozițiilor art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 6 mai 2015.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE
A ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
MIRELA SORINA POPESCU

Magistrat-asistent,
Alina Gabriela Păun

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2015 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	920	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	60	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	550	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.600	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	252	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	600		55
8.	Colecția Legislația României	4	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2015 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 831001